

Sygn. akt II CZ 112/06

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Helena Ciepła (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Barbara Myszka

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z wniosku E.W.

przy uczestnictwie P.K.

o pozbawienie prawa prowadzenia działalności gospodarczej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 14 lutego 2007 r.,

zażalenia uczestnika postępowania

na postanowienie Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 27 września 2006 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w Ł. postanowieniem z dnia 2 czerwca 2006 r. odrzucił zażalenie uczestnika postępowania P.K. na postanowienie Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 21 lutego 2006 r., którym Sąd ten na podstawie art. 373 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. Nr 60, poz. 535 ze zm.) pozbawił go prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszeniu na okres 5 lat. W uzasadnieniu, odwołując się do stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w postanowieniu z dnia 12 grudnia 2000 r., (V CZ 110/00, OSNC 2001, Nr 7-8, poz. 105) przytoczył, że brak jest podstaw do zastosowania art. 130 § 1 k.p.c. i potraktowania złożonego zażalenia jako apelacji, bowiem przepis ten nie ma zastosowania do środków zaskarżenia, w szczególności wtedy, gdy środek ten został sporządzony przez profesjonalnego pełnomocnika.

Postanowienie z dnia 2 czerwca 2006 r. uczestnik zaskarżył skargą kasacyjną, którą Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 27 września 2006 r. odrzucił, jako niedopuszczalną z tej przyczyny, że postanowienie to nie należy do kręgu orzeczeń wymienionych w art. 398¹ § 1 k.p.c. od których przysługuje skarga kasacyjna.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie postanowienia z dnia 27 września 2006 r. i przekazanie sprawy sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 376 ust. 3 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. Nr 60, poz. 535 ze zm.), kasacja (obecnie skarga kasacyjna) przysługuje od postanowienia sądu drugiej instancji w sprawach o pozbawienie prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszeniu.

W konsekwencji takiego unormowania zachodzi potrzeba wyjaśnienia, czy skarga kasacyjna przysługuje od każdego postanowienia sądu drugiej instancji. Udzielenie odpowiedzi wymaga dokonania analizy przepisów ogólnych.

Rozważania należy rozpocząć od art. 376 ust. 1, według którego w postępowaniu w sprawach dotyczących orzeczenia zakazu prowadzenia działalności gospodarczej stosuje się przepisy o postępowaniu nieprocesowym. Dopuszczalność skargi kasacyjnej w takim postępowaniu reguluje art. 519¹ k.p.c., zgodnie z którym od wydanego przez sąd drugiej instancji postanowienia co do istoty sprawy oraz od postanowienia w przedmiocie odrzucenia wniosku i umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie - w sprawach z zakresu prawa osobowego, rzeczowego i spadkowego przysługuje skarga kasacyjna do Sądu Najwyższego.

Mając na względzie wymienione w art. 376 ust. 1 pr. upadłościowego i naprawczego odesłanie w zakresie dopuszczalności skargi kasacyjnej do przepisów o postępowaniu nieprocesowym, należy przyjąć, że w postępowaniu w sprawach orzekania zakazu prowadzenia działalności gospodarczej skarga kasacyjna przysługuje od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego postanowienia co do istoty sprawy lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia wniosku albo umorzenia postępowania kończących postępowanie. Takiemu stanowisku dał wyraz Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 17 marca 2006 r. (V CSK 49/06 niepubl.). Wyrażając aprobatę dla tego stanowiska, należy przyjąć, że skarżący nie może skutecznie zwalczać prawidłowego poglądu Sądu Okręgowego, że od postanowienia odrzucającego zażalenie na postanowienie o zakazie prowadzenia działalności gospodarczej skarga kasacyjna nie przysługuje. Postanowienie to bowiem nie mieści się w kategorii orzeczeń objętych dyspozycją art. 519¹ k.p.c.

Wprawdzie przepis szczególny może wykluczyć możliwość wniesienia przez stronę skargi kasacyjnej, jak również dopuścić ją w innych rodzajach spraw niż wskazane w art. 519¹ k.p.c., jednakże wbrew twierdzeniom skarżącego dokładna analiza treści art. 376 prowadzi do wniosku, że skarga kasacyjna przysługuje

jedynie w sprawach, o których mowa w art. 373 i art. 374, natomiast nie dotyczy postanowień odrzucających środki odwoławcze.

Prawidłowo odrzucona skarga kasacyjna przez Sąd Okręgowy przesądza o bezzasadności zażalenia i skutkuje orzeczeniem jak w sentencji (art. 394¹ § 1 i 3 k.p.c.).